

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **D. K.**

skazanego z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s.

w dniu 12 marca 2024 r.,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 27 kwietnia 2023 r., sygn. akt VI Ka 16/22

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie

z dnia 5 lipca 2021 r., sygn. akt IV K 457/14,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa- Praga w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2023 r., sygn. akt VI Ka 16/22 Sąd zmienił wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie z dnia 5 lipca 2021 r., sygn. akt IV K 457/14 w ten sposób, że wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **D. K.** na

podstawie m. in. art. 76 § 1 k.k.s. kary pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat. W pkt. 2 orzeczonego wobec oskarżonego zakaz prowadzenia działalności gospodarczej na okres 3 lat ograniczony do działalności związanej z obrotem (skupem, sprzedażą, pośrednictwem) złomem. W pozostałej części zaskarżony wyrok Sąd *a quem* utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił uchybienie wskazane w art. 439 § 1 pkt 2 kpk polegające na nienależytym obsadzeniu składu Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, poprzez udział w orzekaniu sędziego Sądu Okręgowego X.Y. , którego powołanie do pełnienia funkcji zostało poprzedzone rekomendacją Krajowej Rady Sądownictwa, organu co do którego działalności istnieje szereg zastrzeżeń, co z kolei powoduje sytuację, w której osoby rekomendowane przez Krajową Radę Sądownictwa mogą nie spełniać kryteriów niezawisłości i bezstronności, co stanowi w konsekwencji bezzwzględną przyczynę odwoławczą.

Przy tak postawionym zarzucie kasacyjnym obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2023 r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Rejonowy w Białymstoku w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., bez udziału stron.

Na wstępie należy stwierdzić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Kasacja wniesiona w niniejszej sprawie opiera się jedynie na zarzucie wystąpienia bezzwzględnej przyczyny odwoławczej. Skarżący, jak wskazano, zarzucił zaistnienie uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nienależytą

obsadę Sądu II instancji, w związku z udziałem w składzie orzekającym SSO X.Y. , powołanego do pełnienia urzędu na podstawie postanowienia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 grudnia 2022 r., na wniosek złożony przez Krajową Radę Sądownictwa, ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 roku o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3 ze zm.). Skarżący powiązał ten zarzut z jednoczesną rażącą obrazą art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Autor kasacji podkreślił, iż ukonstytuowana w kwietniu 2018 r. Krajowa Rada Sądownictwa w opinii wielu środowisk prawniczych – tak w Polsce jak za granicą – nie spełnia warunków niezależności od władzy wykonawczej, a w konsekwencji jej działalność dotknięta jest wadą prawną. Kwestia ta była jedną z rozstrzyganych przez Sąd Najwyższy w składzie trzech połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego w trakcie rozpatrywania zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do określenia na gruncie przepisów o postępowaniu karnym i cywilnym skutków sytuacji, w której w składzie sądu uczestniczy osoba powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa, ukształtowanej w trybie ustawy o KRS (Uchwała Składu Połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110 – 1/20). Sąd Najwyższy przyjął wówczas, że „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 3).” Niemniej, w dalszej części cytowanej przez Autora kasacji wypowiedzi Sąd Najwyższy podkreślił, iż – w odniesieniu do sądów powszechnych i wojskowych – warunkiem uznania takiej wadliwości nie może być sam fakt powołania sędziego do pełnienia urzędu na podstawie wniosku złożonego przez KRS w nowym,

kwestionowanym konstytucyjnie składzie. Trzeba, aby wadliwość ta w realiach konkretnej sprawy prowadziła do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Tym samym nie można uznać, by sama formalna wadliwość procedury powołania sędziego Sądu Okręgowego X.Y. orzekającego w niniejszej sprawie, wywarła negatywny wpływ na sposób rozpoznawania przez Sąd II instancji z nią w składzie środka odwoławczego, o czym mowa w treści cytowanej wyżej uchwały Sądu Najwyższego. Z tego względu należało uznać, że w sprawie D.K. nie doszło do spełnienia bezwzględnej przesłanki procesowej, określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. na etapie postępowania odwoławczego.

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnego, wniesionego w tej sprawie nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Ponadto rozstrzygnięto o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego.

[J.J.]

[ał]